

Wie heeft de keus?

Dat trekken om te bepalen wie er mag beginnen, lijkt zo eenvoudig. Is eigenlijk ook eenvoudig. Soms echter is het vermakelijk om te zien hoe het wordt afgehandeld.

Niet zo lang geleden zag ik twee teams, in een niet zo hoge competitieklasse, beginnen aan één van de partijen. Beide spelers hadden netjes ingespeeld, waren nog even naar het toilet geweest, handen gewassen, de keu nog eens extra met een sponsje of doekje afgewreven. Kortom, aan alle voorwaarden was voldaan om er een mooie krachtmeting van te maken. Het teamlid dat als arbiter zou fungeren, legde de ballen voor de trekstoot op de daarvoor bestemde plaatsen en deed een stapje naar achteren met de woorden: 'ga uw gang'. De spelers legden aan, stootten af en toen was er een probleem.

Zo op het oog waren beide ballen ongeveer even ver van de benedenband tot stilstand gekomen. De arbiter kon maar moeilijk tot een beslissing komen, liep om de tafel heen om het ook eens van de andere kant te bezien. Iemand adviseerde om ook naar de tegenovergestelde kop van de tafel te gaan om van daar te kijken. Maar ook dat kon de arbiter niet tot een beslissing brengen. Ook de beide spelers bekeken de situatie van alle kanten. Evenals de andere teamleden. Iemand kwam met een keu aandragen en probeerde daarmee te meten welke bal het dichtst bij de benedenband lag. Het bleef allemaal erg onduidelijk. Tenslotte hebben de spelers maar onderling in goeie harmonie afgesproken wie er zou gaan beginnen. Het was vermakelijk om te zien.

Maar hoe zit dat nu? Is het werkelijk soms zo moeilijk voor de arbiter om vast te stellen wie de trekstoot 'wint'? Neen hoor, het is in wezen heel eenvoudig. We slaan het Spel en Arbitrage Reglement (SAR) er op na. Artikel 5202. Daar wordt beschreven aan welke voorwaarden een goed uitgevoerde trekstoot moet voldoen. Lid 5 heeft als tekst: De speler wiens bal het dichtst bij de benedenband tot stilstand komt, mag bepalen aan wie de beginstoot wordt toegekend. Dus wie er begint. Vervolgens komt het: komen naar het oordeel van de arbiter beide ballen op gelijke afstand van de benedenband tot stilstand dan dient de

keuzetrekstoot opnieuw te worden uitgevoerd. Niks naar andere kant lopen, mag wel maar hoeft niet. Niks meten met een keu of met wat dan ook. Niks oordeel van anderen, spelers of niet-spelers. Uitsluitend 'naar het oordeel van de arbiter'.

Als de arbiter, en hij alleen, meent niet met zekerheid te kunnen vaststellen welke bal het dichtst bij de benedenband ligt, legt hij gewoon en zonder aarzelen

beide ballen nogmaals gereed en laat hij de keuze trekstoot nogmaals uitvoeren. Zo simpel is het.

Overigens is de hierboven aangehalde partij in uitstekende harmonie verlopen. Maar vermakelijk was het wel.

Piet Verhaar
 pietvangerte@hotmail.com